

SLOVENSKI NAROD.

vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ugarske časnice za vse leto 26 K, za pol leta 13 K, za četr leta 8 K 50 h, za eden mesec 2 K 30 h. Za Ljubljano s pošiljanjem na dom za vse leto 24 K, za pol leta 12 K, za četr leta 6 K, za eden mesec 2 K. Kdor hodi sam ponji, velja za celo leto 22 K, za pol leta 11 K; za četr leta 5 K 50 h, za eden mesec 1 K 90 h. — Za tujce dežele toliko več, kolikor znaša poština. — Na naročbo brez istodobne pošiljalitve naročnine se ne ozira. — Za ostanila plačuje se od petrostopone peti-vrste po 12 h, če se osmanilo enkrat tiska, po 10 h, če se dvakrat, in po 8 h, če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvole frankovati. — Rokopisi se ne vržejo. — Uredništvo in upravljanje je na Kongresnem trgu št. 12. — Upravljanje naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, ostanila t. j. administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je na Vagove ulice št. 2, vhod v upravljanje pa s Kongresnega trga št. 12.

„Slovenski Narod“ telefon št. 34.

Poznane številke po 10 h.

„Narodna tiskarna“ telefon št. 85.

Slovenske otroke v slovenske šole!

Se nekaj dni in otvorila se bodo zopet vrata raznim učnim zavodom.

Starišem, ki imajo za šolo godnih otrok, bodo treba prevdariti, kateremu zavodu bodo izročili svojo deco. Slovencu ta odločitev ne more in ne sme biti težka! Naše načelo je: Slovensko deco v slovensko šolo! To je eno prvih načel, kojega bi se moral vsakdo, ki se čuti narodno zavednega Slovence, brezpogojno držati; treba je energično in opetovalno povdarjati, da je to prva narodna zahteva, da se vsak Slovenec strogo ravna po tem načelu, zakaj ta princip je glavni pogoj narodnega napredka.

Zal, da se med nami nahaja celo v intelligentnejših krogih mnogo ljudi, ki v svojo veliko sramoto greše proti temu principu in ki pošiljajo svoje otroke, zapostavljajoč rodnin svoj materni jezik, v nemške šole. S tem pa delajo ne samo sebi sramote, ampak se pregreše tudi zoper najprimitivnejši postulat pedagogike, ki zahteva, da se imata deca vzgojevati v rodnem maternem jeziku. Slavni Komensky, ta prvi pedagog vseh časov in narodov, pravi: Protinaravno je, ako poučujejo v šolah otroke tuji učitelji, kateri tega, kar bi naj učenci razumeli, ne vedo dovolj umevno povedati in razjasniti.

To je tako samo na sebi razumljivo, da bi bilo pač odveč, ako bi hoteli to še posebe utemeljevati.

Naravnost barbarsko je, ako se otrok, ki si je jedva prilastil najpravnejše pojme maternega jezika, tira v drugojezično šolo, kjer se mu vsi ti pojmi, katere si je že preje pridobil v rodnem jeziku, morsajo znova ubijati v glavo v tujšini. S tem je uničena vsa prejšnja vzgoja, vso otrokovovo pojmovanje in čustvovanje se mora spremeniti in postaviti na drugo tujo podlago, ki ni po naravi v nikakri zvezi z otrokovovo dušo. Da to ni

v interetu duševnega razvoja, to je pač jasno!

In čemu pošilja toliko Slovencev svoje otroke v nemške šole?

Glavni povod k temu je, da bi se otroci priučili nemščine.

Nam ne pride na um, da bi bili nasprotni, da se otroci uče nemškega jezika, ne, mi smo prepričani, da čim več jezikov kdaj zna, tem več mož velja; vendar pa smo mnenja, da je velika sramota in naroden škandal, ako Slovenci samo z ozirom na to, da se otroci privadijo nemškega jezika, jih dajo v nemške šole. Torej da se slovenski otroci priuči nemščine, mora se zapostaviti materni jezik slovenski. Nemščina se mora znati perfektno, za slovenski jezik pa naj zadostuje omo rudimentarno znanje, ki si ga je otrok pridobil v najzgodnejši mladosti!

Smelo lahko trdim, da so na krivi poti oni, ki misijo, da se otroci najhitrej v najbolje nauče nemščine, ako jih takoj sprva pošiljajo v nemške šole. Prav nasprotno je res, kajkor nas skušnja uči! Taki otroci, ki takoj od začetka pohajajo nemške šole, se pač hitro nauče površno nemščine, toda nikoli tako, da bi jo imeli popolnoma v svoji oblasti. In to je lahko umljivo! Kako pa se naj otrok nauči tujega jezika, ako svojega maternega ne zna, na temelju katerega se šele da ustvariti temeljito znanje tujinščine! Tako pa se zgodi, da otrok, zapustišči šole, ne zna niti nemško niti slovensko; svojega maternega jezika se ni nikdar učil, nemščine pa se ni mogel dovoljno priučiti, ker mu je v to nedostajalo potrebne podlage. Intak človek je potem kakor bilka na vodi, kojo veter giblje semtretja. Slovenec ne more biti, ker ne ume slovenskega jezika, Nemec pa tudi ne, dasi je vzgojen v nemškem duhu, ker ga je rodila slovenska mati; postane renegat, poturica, katerega ro-

jaki sovražijo, nasprotojki pa, dasi jim dobro služi, zaničujejo.

Sicer pa, ali je res, da je vsakomur nemščina že v najzgodnejši mladosti potrebna? Mislimo, da ne! Ne maramo pa prikrivati, da je v poznejših letih, ko se stopi v življenje, za Slovence velike vrednosti in važnosti znanje nemškega jezika. In baš ker to uvažujemo, zahtevamo, da se naj naši otroci vzgojujejo v svojem maternem jeziku, da si ga prilaste popolnoma, in da se šele potem na tem krepkem temelju rodnega jezika uče drugih tujih idiomov. Dandanes se ne potrebuje samo nemščina, ampak tudi drugi jeziki in mnogo Slovencev je, ki znajo rusko, laško, francosko itd. To znanje so si pridobili brez ruskih, laških šol itd., a tudi na način, da niso zanemarili drugih potrebnih vrednosti. Vemo, da je v našem času najvažnejše gospodarsko vprašanje, toda, kajkor smo že naglašali, kdor pošilja svoje otroke v slovenske šole, ne tripi nobene škode, nasprotno, taki otroci so veliko bolj poučeni v vseh vrednostih, ki so za življenje najpotrenejše, in so vsled tega tudi bolj pripravljeni na življenski boj, kajkor oni, kajkim je izključno bavljenje z nemškim jezikom zaprečilo, se bolje voglobiti v druge, za življenje potrebne vede.

Mi imamo tukaj v Ljubljani dovolj izvrstnih slovenskih ljudskih šol, kjer poučujejo vseskozi dobrí učitelji. Dasi so šole slovenske, vendar se ozira na pouk v nemškem jeziku v tolko, v kolikor to dovoljujejo načela prave pedagogike. Vsakemu otroku je dana zadostna prilika, da se lahko, ne da bi zanemarjal drugih učnih predmetov, polagoma, a temeljito priuči nemščine. Zal, da tega mnogo Slovencev ne upošteva in pošilja svojo deco vkljub temu raje v nemške zavode, ki so za slovenske otroke ponajveč samo Drillanstalte. Toda Slovenec, ki stori to, ni pravi

Slovenec, zakaj le oni je pravi narodnjak in rodoljub, ki vzgojuje svoje otroke v narodnem duhu. Narodna vzgoja otrok je prvi pogoj narodnega napredka. In baš ker smo Slovenci vedno in vedno tako hudo grešili proti temu kardinalnemu vzgojevalnemu načelu, je naš narod tako malo napredoval. To se mora spremeniti!

Vsak zaveden Slovenec pošiljaj svojo deco v slovenske šole. Kdor pa bode grešili proti temu načelu, ta ni naš človek, ta ni več Slovenec! Bodimo vendar dosledni! Sramota je za nas, da si sami v naši sredini vzdržujemo ponemčevalnice, katere raznarodujejo naše otroke. Temu se mora napraviti energično konec! Sram bodi Slovenca, ki bi še nadalje dal vzgojevati svojo deco v tujem, nam nasprotnem duhu in s tem podpiral umetno ustvarjene nemške pozicije! Nemci naj imajo sive šole sami za-se in tudi vzdržujejo jih naj sami!

Politični položaj.

Nemci vztrajajo pri svojih zahtevah, naj se sklicuje državni zbor. Pri tem se javno ponujajo vladi, kaj bi ta imela pogum, deliti Češko. Potem takem tudi Nemci ne kažejo več politične taktike kot Madjari z ozirom na pomirjenje krize. Dočim se namreč Madjarom očita, da so s svojimi narodnimi zahtevami v armadi zavedli tudi avstrijske Slovance k enakim zahtevam, silijo Nemci vlogo, naj razdeli Češko, kar bi ne zbudilo samo skrajnega odpora Čehov, temuč bi imelo posledice tudi glede drugih dežel, kjer si narodnosti žele narazen, kajkor n. pr. na Štajerskem. Kar je Nemcem na Češkem ljubo, jim mora biti tudi na Štajerskem drag. Sicer pa vlada ne zaupa preveč nasvetom in pomoči nemških strank, ker sklicuje državni zbor šele v drugi polovici meseca oktobra.

O političnem položaju se je izjavil podpredsednik državnega zbora, prof. Kaiser, sledče: »Obvestil sem ministrskega predsednika, kako je prebivalstvo razjarjeno zaradi narobe vojnega ministra glede po daljšanja vojaške službe in da se mora v tem oziru nujno storiti nekaj za pomirjenje. Sedanji politični položaj smatram za skrajno žalosten, nikakor se ne da reči, na kak način bi se dale razlike poravnati. Prestali smo že mnogo kritičnih situacij, toda takih težkoč, kakor so sedanje, se ne spominjam. Sedaj so seveda razmere na Ogrskem v ospredju. Bojim se zelo, da se bo ogrski obstrukciji popustilo ter se ji bodo dale koncesije. To bi bila najslabša odredba; zakaj potem ni mogoče koncesij pregledati. Od vseh strani bodo potem narodne zahteve kar deževalne, in kar se je enemu dovolilo, bi se drugemu ne moglo odreči. Naši Slovani že itak zopet nastopajo s svojimi zahtevami in popustljivost napram Madjaram bi jih napotila, da bisi sledili v zgodlu budimpeštanske obstrukcije. Položaj je sedaj tak, da bi bilo za vlado najpametnejše, ako bi ne odklonila a limine gospodarske ločitve od Ogrske.«

Tako so sedaj Nemci z mero- dajnega mesta povedali, zakaj jim je tako pri srcu »enotnost« armade.

Srbija in Rusija.

Prvič za vlade kralja Petra se je zgodilo te dni, da je bil zaplenjen srbski list. Taka usoda je zadela »Narodni list«, ki je prinesel proglaš zaptih častnikov, v katerem proglaš pozivajo svoje tovariše, naj zahtevajo odstranitev morilcev kralja Aleksandra iz armade. V proglašu se med drugim pravi: »Lažejo vam ter vas hočejo prepričati, da se zadeva ne more sedaj urediti z ozirom na zunanje politične razmere. Ravno nasprotno je res. Ako bomo sedaj

LISTEK.

Togoten človek.

Črtica. Ruski spisal Anton Čehov.

Jaz sem resen človek, moj um krene dostikrat na filozofično pot. Po poklicu sem denarnik, študiram denarno pravo in pišem disertacijo o »Davki v preteklosti in prihodnosti«. Priznali mi bodo te torej, da nimam z mladimi dekle, romanami in podobnim nesmislim nič opraviti.

Zjutraj je. Ura je deset. Moja mati mi je nailila čašo kave. Ko sem jo popil, šel sem ven na balkon in pričel delati svojo disertacijo. Vzel sem čisto polo, pomočil pero v črnilo in napisal naslov: »Davki v preteklosti in prihodnosti.« Sedaj sem malo pomislil in pisal dalje: »Zgodovinski pregled.« Po nekaterih migljajih, ki se najdejo pri Herodotu in Ksenophontu, izhaja davek iz časa...« Tedaj sem začul naenkrat skrajno sumljive korake. Pogledal sem dol in videl mlado dekle z dolgim obrazom in dolgim življom. Imenuje se, če se je motim, Nadenka ali Varenka, kar je končno vse jedno. Dela se, kot bi

nekaj iskala in mene niti zapazila ne in poje pred se.

Prečital sem začetek svoje disertacije in hotel pisati dalje, tedaj napravi dekle naenkrat, kot da me je zapazila, in mi zakliče z žalostnim glasom: »Dobro jutro, Nikolaj Andrejevič! Pomislite, kakšno nesrečo sem imela. Pri sprehodu sem zgubila jeden privesek od svoje zapestnice!« Prečital sem drugič začetek svojega spisa, popravil črke in hotel pisati dalje, tedaj nadaljuje dekle: »Nikolaj Andrejevič! Bodite vendar tako ljubezni in spremite me domov. Pri Karelinoih imajo pošast od enega psa, bojim se sama.«

Kaj mi je preostajalo storiti? Položil sem pero v stran in šel dol. Nadenka ali Varenka obesila se je na mojo roko in šla sva proti njenemu domu. Ako moram peljati kako damo ob roki, imam vedno občutek, kot da sem kljuka, na katero so obesili kožuh. Nadenka ali Varenka ima navado, da se obesi z vso težo telesa na roko in se pri tem kot pijavka zapiči v stran svoje gospoda.

Sla sva torej. Ko sva šla mimo Karelina, videl sem enega velikega

psa. Otožno sem mislil na svoje prizočeno delo in zdihnil. »Čemu zdihnete?« vprašala je Nadenka ali Varenka. Tukaj sem dolžan svojim čitaljem nekaj pojasniti. Nadenka ali Varenka (sedaj sem se spomnil, da se zove, če se ne motim, Mašenka) si namreč domišljuje, da sem jaz nešrečno zaljubljen vanjo, in smatra za svojo človeško dolžnost, me pomilovati in zdraviti moje bolno srce. »Poslušajte me,« je rekla in se ustavila, »v imenu najinega priateljstva vam rečem, da vas dekle, katero ljubite, visoko spoštuje, toda vaše ljubezni vam ne more vračati. Njeni srce ima že dolgo nekdo drugi.« In Mašenkin nos se je porudebil in otekel, njene oči so se napolnile s solzami, čakala je na odgovor, toda k moji sreči sva na cilju.

Na verandi hiše je sedela Mašenka mati, dobra, toda neznačna žena. Ko je opazila razburjeni obraz svoje hčere, pogledala me je z dolgim pogledom in zdihnila, kakor bi hotela reči: »Oh, mladina, niti vladati se ne znata!« Razen tega je bilo na verandi še nekaj svetloblečenih dekle in sredi med njimi moj sodsed, odslovljeni častnik, ki je bil v zadnji vojski ranjen na levem senu.

in desnem boku. Ta nesrečne je nameraval, kakor jaz, to poletje posvetiti literarnim delom; piše vojščeve spomine. Kakor jaz, poda se vsako jutro na delo, toda komaj je napisal besede: »Zagledal sem luč sveta v...« tedaj se prikaže pod njegovim oknom kaka Nadenka ali Varenka in ranjeni hlapec Gospodov je odpeljan. Vsi navzoči se pečajo s tem, da jemljejo koščice iz sadja, ki je odločeno za vkuhati. Jaz sem se skril in hotel iti, toda živobarvno blečena dekleta me hrume obkrožijo in primejo za moj klobuk, tako da sem se čutil primoranega ostati. Vsedel sem se. Dekleta govore o znanih gospodih: jeden dobro izgleda, drugi je lep, toda nesimpatičen, tretji grd, toda simpatičen, četrti ne bi bil napaden, ko bi bil njegov nos drugačen.

»Vi, monsieur Nikolaj,« obrnila se je hišna gospa k meni, »vi niste lep, toda zelo simpatičen. V vašem obrazu leži nekaj... Sicer pa, pričavila je, »pri možu ni lepota glavna stvar, temveč pamet. Mlada dekleta so povesila poglede in zdihnila. Strinjala so se s tem, da pri možu ni lepota, temveč pamet glavna stvar. Škilil sem nasproti v zrcalo, da bi se prepričal, če sem res simpatičen.«

»Vruči tega, Nikolaj, imate druge moralične prednosti.« Mašenka mati je zopet zdihnila, kot da misli nekaj skrivaj. Mašenka trpi z menoj in vendar se mi zdi, da ji to dela veliko veselje, da sedi njej nasproti človek, ki je nesrečno zaljubljen vanjo. Ko je bil izerpan tema o moških, prešla so dekleta na ljubezen. Tudi o tem predmetu se dolgo govorilo. Tedaj pride, hvala Bogu, hišna moje matere klicat me h ksilu. Končno zamenim vendar zapustiti neljubo družbo in pričeti zopet svoje delo. Vstal sem in se poslovil. Tedaj me obkrožijo gospodinje, Varenka in svetlo blečena dekleta in izjavijo, da nimam nobene pravice iti proč, kajti včeraj sem oblabil, da bom obedoval z njimi in šel potem skupaj v gozd iskat gob. Poklonil sem se in šel zopet na svoj prostor. V moji notranjosti vre od jeze, čutim, še jedno minuto in zmožen sem vsega, prišlo bo do izbruba. Toda ujednost in strah, kršiti postave olikanca, sta me prisilila, dame ubogati. Šli smo k mizi. Delal sem kroglice iz kruha, mislil na svoj spis o davku in ponaznavajoč svoj togotni značaj potrudil sem se molčati. Varenka me pogleda pomilovalno. (Dalje prih.

zapleteni v zunanjo akcijo, bo klika v armadi poražena. Ali more biti vojska sposobna, ki je razdeljena na dva tabora, in v kateri mlajši zapovedujejo starejšim, in kjer se pri povisjanju gleda le na to, kdo spada med zarotnike? Danes prihaja povelje v srbski vojski od spodaj, ne od zgoraj. Za kraljeve ukaze se nihče ne briga. Kakor znano, so se zaradi tega proglaša vršile velike demonstracije proti uredništvu imenovanega lista ter se je streljalo z revolverji.

Kralj Peter je baje pisal ruskemu carju ter ga nujno prosil, naj spremeni svoje vedenje, ki ga je kazal dosedaj kraljevem morilcem. Kralj pravi v pismu, da je sedanja kriza v srbski armadi nastala vsled postopanja Rusije napram kraljevem morilcem. Samo car je s svojim vedenjem zakrivil zadnje žalostne dogodke v Belgradu, in le vsled spremenjenega carjevega vedenja bi se dalo položaj zboljšati. Gibanje med srbskimi častniki se je začelo, ko se je zvedelo, da so se v Peterburgu branili, dovoliti prestop ruske meje dvema srbskima častnikoma, ki ju je poslal kralj Peter, da spremeta domov oba kraljeva sinova. Kralj prosi carja pred vsem, naj spremeni svoje vedenje proti srbskim častnikom, ki žive v Peterburgu, ter najkmalu izda tozadne razglas. Ako se to ne zgodi, izjavlja kralj Peter, da ni sposoben izvršiti svoje misije; kralj se boji, da postane Srbija torišče najresnejših dogodkov. V srbskih političnih krogih se celo govori, da namenava kralj odstopiti, ako car ne usliši njegove prošnje.

»Peterburg. Vedomosti« prinašajo razgovor zelo odličnega srbskega politika. Ta politik trdi, da izvirajo zasramovanja zoper Srbijo in njenega kralja v inozemskih časopisih naravnost iz Belgrada. Tako je pisal take sramotilne članke v »Timesu« sam načelnik tiskovnega biroja v srbskem zunanjem ministrstvu, vsled česar je zbežal sedaj iz Srbije ter iz tujine naznani svoj odstop. »V Belgradu je še vedno mnogo ljudi, ki služijo za denar komurkoli. Šele po umoru kraljeve dvojice smo zvedeli, da so prijatelji kralja Aleksandra in njemu udani častniki dobivali mnogo več denarja od neke gotove države kot iz srbske državne blagajne, in da je imela in še imata država v Belgradu svoje časopisje in svoje agente, ki glodajo kot črvi na obstoju srbske države. Po 11. juniju se je v Evropi govorilo o nas, da smo drevjaki, nič boljši kot Turki. Zagotovim vas, da je tragedija bila edina pot iz groznega položaja.«

V soboto so pripeljali dva transporta častnikov-zarotnikov iz Niša v Belgrad. Častniki so bili brez sablj ter so jih spremljale močne vojaške eskorte. V Belgradu so jih spravili v zaprte vozove ter jih od

peljali v trdnjavo, kjer se je odkazala vsakemu posamezna celica. Sodne akte ima v rokah sam vojni minister.

Politične vesti.

— Protipridržanjutretjeletnikov v vojaški službi so začeli nemški okrajni in občinski zastopi v južni Češki veliko akcijo. Poslali bodo veliko deputacijo pod vodstvom poslanca Soukupa k ministru predsedniku.

— Imenovanja v armadi. V pokoj je šel predsednik najvišjega vojaškega sodnega dvora fidecm. vitez Pitreich; na njegovo mesto je imenovan fidecm. Gustav Plentzner vitez Scharneck. Poveljnikom 55. brigade je imenovan generalni major Alfred vitez Ziegler mesto dosedanjega generalnega majorja Konrada pl. Hötzendorfa, ki pride k 8. diviziji. Poveljnik kadetne šole v Libenau, major Angelo vitez Jedin je premestjen k 42. pešpolku, na njegovo mesto pa pride major Fr. Kuhn od 61. pešpolka.

— Italijanska obstrukcija v tirolskem deželnem zboru. Liberalni italijanski poslanci so izjavili, da ne opuste obstrukcijo, dokler se ne dovoli avtonomija. Klerikalci in socialni demokratje so proti obstrukciji ter pozivajo k delu v deželnem zboru.

— Tirolska pamet. Tirolske nemške stranke so imele shod v Inomostu ter sklenile resolucije, v katerih se med drugim zahteva, naj se ogrska nagodba zavrže ter se ustanovi čista personalna unija; Galiciji se naj da samosvoje stališče, a Dalmacija se naj loči od Avstrije, da bo postala Avstria zopet nemško vladana vzhodna marka »naše velike nemške očetnjave«. Ne vemo, ali so bili ti tirolski zborovalci že 40 let stari.

— Nemški cesar na Dunaju. K sprejemu nemškega cesarja se postavi 23 bataljonov, 18 eskadrin in 10 baterij pod poveljstvom nadvojvoda Leopolda Salvatoria.

— Kriza na Ogrskem. Pri zadnjem ministrskem svetu je baje prišlo med grofom Khuenom in ostalimi ministri do ostrega konflikta, ker je Khuen silil ministre, sklicevaje se na kraljevo željo, naj bi sprejeli neke njegove predloge. Ministri so izjavili, da pod takimi pogojmi ne obdrže svojih portfeljev niti do imenovanja novega kabineta. Razšli so se zelo razburjeni.

— Obsedno stanje v Travniku. Sedaj je dognano, da so Turki obakrat v Travniku nalašč začigali. Osem Turkov so pri tem zalotili ter jih zapri. Turki so nameravali okrožni urad z dinamitom razstreliti. V mestu vlada velik strah. Proglasilo se je obsedno stanje. Iz Sarajeva je prišel en bataljon vojakov. Turki so začigali tudi železniško

postajo v Lasvi, da so zadržali požarne brambe iz Sarajeva in Zenice.

— Bolgarski knez Ferdinand živi v neprestanem strahu. Že pri svojem odpotovanju z Ogrske je opetovano izjavil, da sluti svojo smrt. Dasi je od vseh strani zastrupen, ne upa si iti iz svojega gradu.

— Vstaja v Macedoniji. Albanski bataljoni so na potu iz Drinopolja v Kirkilise počenjali razne grozovitosti. Povsod so ropali in požigali. V Drinopolje so pripeljali iz Kirkilisa nad 100 ranjenih vojakov. V Ahnadziku so baje turški vojaki obglavili 220 Bolgarov v navzočnosti njih rodin.

— Italija za Balkan. Italijanski listi poročajo, da je izjavil minister Morin, da se deluje v ministrstvu že več dni, da se odpošlje nele brodovje za posredovanje v Macedoniji in Albaniji, temuč tudi Italija v potrebi na Balkanu celi vojskade.

Dnevne vesti.

V Ljubljani. 14 septembra.

— Sklicanje kranjskega deželnega zbornika. Dr. Šusteršič postaja star in voden. Zadnjo soboto je s humorjem, ki je le njemu lasten, pisal v »Slovenca«: »Sklicanje novega deželnega zbornika je namreč popolnoma presenetilo naše liberalce »slovenske« in nemške. Dr. Tavčar je bil iznenaden, dr. Schaffer pa »gan z paff«. Dr. Tavčar, ki po dnevi in po noči vidi leen strah — dr. Šusteršič, je ves prestaren povpraševal, če ni znabiti ta preklicani Šusteršič s Körberjem skuhal tega prese ujetljivega deželnozborskega zasedanja.« Konča pa: »V istini pomenja sklicanje deželnega zbornika poraz ob teh liberalnih strank s Heinom vred!« Priznati moramo, da tako vsljive, pa ob enem smešne reklame za lastno osebico še nismo kmalu čitali! To je že prava in čista otročarja! Mej vstami se namigava, da je »preklicani« Šusteršič s Körberjem skuhal presenetljivo deželnozborsko zasedanje, in da pomenja to sklicanje poraz ob teh liberalnih strank s Heinom vred! Ta Šusteršič je res mojster, kadar hoče svoje voliče na led zvabiti. Vsaka brea, ki jo dobi, se mu pod roko spremeni v kronanje z lovorko! Tako je sedaj tudi sklicanje kranjskega deželnega zbornika zmagoslavno njegovo delo in zgolj samo njegovo delo! Dr. Šusteršič je turški boben svojih lastnih del in tudi tacih, ki jih nikdar izvršil ni. Ta boben sedaj poje in po farovžih so zadovoljni, ter si pravijo: ta »preklicani« Šusteršič bo kmalu minister, ker ima malega in drobnega Körberja v svojem žepu! V resnicu pa sta bila v deželnem odboru deželni glavar in odbornik Povše po sklicanju deželnega zbornika najbolj presenečena, in gosp. pl. Detela je pri baronu Heinu,

ki je hotel že 10. septembra pričeti z deželnim zborom, le s težavo izprosil, da se je ta pričetek preložil na 22. september! Sicer pa morda dr. Šusteršič ve, da se je pri ministrskem predsedniku v teku leta 1903 radi deželnega zbornika kranjskega vršilo dolgo posvetovanje, pri kojem pa preklicani »On« ni bil navzoč. Morda ga bode zanimalo izvedeti, da se je pri tem posvetovanju tudi zastopala misel, da naj se deželni zbor kranjski skliče od leta do leta tako, kakor bi klerikalne obstrukcije ne bilo. Ako ta obstrukcija redno delovanje deželnega zbornika onemogoči, tudi prav, potem pa naj funkcijonira deželni odbor, kakor se je to zgodilo na Goriškem! Morda ne bude škodilo, če stopimo pred slovensko občinstvo s to reminiscenco. Da bode deželni zbor kranjski sklican — ako bodo sklicani tudi drugi deželni zbori — smo torej prav dobro vedeli. Da se je pa sklical ravno sedaj, to pa je prvozročila ogrska kriza in najmanj dr. Šusteršič. Vzlic temu pa bo ta neskončno neokusni pozor dne 22. septembra prišel v novo deželno zbornico z zvestjo, daje »On« sklical deželni zbor. Ena pa moramo še dodati: če meni dr. Šusteršič, da se boste liberalni stranki v novi deželni zbornici pred njim na trebuhi valjali, se kravato moti. Tudi mi imamo proste roke in sicer v vsakem oziru.

— Vse je laž! Kadar se klerikalec zasači pri kakem dejanju, vselej si pomagajo s tem, da kratkomalo taje. Že stari Rimljani so dobro poznali ta način obrambe in skovali celo poseben, kako pregnaten pregovor: »Si fecisti — negac« »če si kaj storil — taji«. Po tem pregovoru se ravnajo klerikalci. V stanu so, utajiti najočitnejše stvari, tudi take, ki jih ves svet ve, ki so tako notorične, kakor je notorično, da solnce greje in daje voda mokra. Tudi če zasači klerikalci in flagrantit, ti z drznim čelom v obraz taji. Ta drzovitost je uprav fenomenalna in ima najbrž svoj izvir v tem, da prodajajo klerikalci kot golo resnico, kot suho zlato, trditve, o katerih sami nič gotovega ne vedo. Kdor hoče vedeti, s kako čudovito, velikansko predprzrostjo znajo klerikalci tajiti, vzemi v roke skobnega »Slovenca«. Tu se prepirča, da pravi klerikalec zna v enem dnevu več utajiti, kakor si more »ak tučat romanopiscev najbunejše domišljije v treh tednih izmisli. Strmeli smo, resnično strmeli, ko smo čitali, s kako hladnokrvnostjo in ravnodušnostjo proglaša »Slovenec« vse za laž, kar mu ni všeč. Sv. Liguori ima gotovo nad sobotno »Slovenčev« številko večje veselje, kakor nad devetindevetdesetimi jezuiti, kajti tudi devetindevetdeset jezuitov bi na en dan ne spravilo toliko zvijač in zavijanj skupaj, kakor jih je »Slo-

venec«. Ta taji — vse kar od kraja. Poročali smo, da sta bila Šuklje in Šusteršič pri veleuglednem naprednjaku in ga nagovarjala, naj poskuši izpodriniti dr. Tavčarja in z novim listom ubiti »Slov. Narod«. Izvedeli smo to stvar iz popolnoma verodostojnega vira. Z objavljenjem smo sicer grešili zoper dolžno diskretnost, ali to nam ne teži vesti. A Šuklje in Šusteršič? Ta dva sta pooblastila »Slovenca«, da proglaši naše poročilo za laž. Škoda, da ni dr. Šusteršič dal še svoje častne besede, kakor tedaj, ko je ruval proti kandidaturi dr. Gregorija v občinski svet in proti dr. Ferjančiču kot podpredsedniku poslanske zbornice. Poročali smo nadalje o nekaterih sklepih zadnje sinode. Poročali smo to kar so nam pripovedovali duhovniki in storili smo dobro delo, zakaj vsled našega razkritja je opozorjena vsa javnost na »Slov. Matice« in jo bodo napredni društveniki znali braniti. »Slovenec« vidi sedaj, da se sklep sinode glede »Slov. Matice« ne bo dal izvršiti in zato kar taji, da bi se bilo sploh kaj sklepalno in proglaša naše poročilo za laž. Poročali smo končno, kako kupčijo je župnik Šinkovec na Jesenicah napravil z ravnateljem Luckmannom: Ti meni še enega kaplana — jaz tebi nemško šolo. Pisali smo o tem že dostikrat, a niti »Slovenec« niti njegov Šinkovec nista tega nikdar tajila. Takrat, ko smo mi vodili boj proti ustanovitvi nemške šole v Jesenicah, tedaj ni »Slovenec« imel nikdar ne ene besede za to važno zadevo, ker je vedel, da je Šinkovec na strani ravnatelja Luckmann, sedaj pa, ko mu slučajno delati se na rodnega, sedaj pravi hladnokrvno: kar piše »Slov. Narod« o tej zadevi, je laž. Punctum! — »Znat' se mora«, je dejal Ravnik, dokler ni prišel pravici v roke. Tudi »Slovenec« stoji na tem etično tako vzvišenem stališču. Kar stori — vse utaji! A kadar že neštevilnokrat, tako pride tudi v teh zadevah resnica enkrat le na dan in tedaj bo vse tajenje tako malo pomagalo, kakor pri žlindri, pri proglašenju Celja za »Fremden Gebiet« in pri tisti aferi, ko so pričeli župnika Šinkovca tako pogumno prisegale.

— Uradovanje ljubljanskega ordinarijata. Najprej je »Slovenec« hotel na arbatu javnost, da škofijski ordinarijat slovenski uraduje in samo ministrstvu nemški dopisuje. To se mu ni posrečilo. Zasačili smo ga na flagrantni laži in konstatirali, da je dve slovenski prošnji za sprejem v semeške knezoškofiji ordinarijat nemški rešil in da je škof Anton Bonaventura podpisal to nemško rešitev. »Slovenec« si je hotel izzadrege, v katero ga je spravilo naše razkritje, pomagati z novo »farbarijo«, ki naj bi tudi opravičila ordinarijat. Zdaj pravi, da dobe vši, ki slo-

snili v senco in, krepko držeč svoj kratki meč v roki, pazno premotril vso okolico, če je pač sam in če ga nihče ne vidi.

— Nikogar ni — vse spi, je dejal sam sebi in spravil ostri meč v nožnico, potem pa se pritisnil k oknu na koncu hiše in rahlo potkal na desko, ki je nadomestovala šipo. Kmalu se je deska odmaknila in dvoje temnih oči je pogledalo, kdo da je pozni klicatelj.

— Ah — Andrej, je vskliknil dekle pri oknu. Tako odprem.

Andrej Rovan je stopil k vratom, ki so se hitro nato odprla in za njim ravno tako hitro zaprla.

— Moja ljuba Polonica — je šepnil Andrej, ko je vstopil v temno vežo in pritisnil k sebi trepetajoče dekle, ki se je pa hitro izvilo iz njegovega objema in ga potegnilo za seboj v sobo. Tu je bila med tem siva stara žena užgala tresko in jo vtaknila med dva tramova.

— Hvaljen Jezus — je pozdravil Rovan, stopivši v sobo.

— Na vekomaj — amen, je odvrnila stara žena zlvoljno. Zakaj pa prihajate tako pozno ponodi? Kaj bi

rekli ljudje, če bi vedeli za vaše obiske. Še sežgati bi me dal vaš premilostni gospod opat kot čarovnico, češ, da sem vas zagovorila...

— Bežite, mati, se je smejal Rovan. Ko bi premilostni gospod opat vedeli za moje obiske v vaši koči, bi koj uganili, da niste vi čarovnica, marveč to-le drobno dekle in da me ni zagovorila, nego začarala s svojimi temnimi očmi.

— Rovan je sedel k ognjišču in potegnil Polonico poleg sebe, starda pa je sedla na nasprotno stran in čmerno opazovala zaljubljeno dvojico.

— Ta ljubezen ne prineše sreče, je kakor sama sebi mrmlala starda.

— Zakaj ne? je drhteče vprašalo dekle in se tesneje privilo k zalemu mladeniču, ki ji je s toliko ljubezno položil roko okrog vratu.

— Iz samostana sta doslej prišla samo žalost in nesreča med ljudi.

— Ali saj jaz vendar nisem menih, je zaklical Andrej, jaz sem naveden služabnik gospoda opata.

— Pustite to službo! Kdor služi krivici in nasilstvu, je sam krivičnik in nasilnik. Če bi vi imeli poštene

namene s Polonicou, bi ostali pri očetu in morda postali oskrbnik — tako pa ste samostanski vojak, iz katerega ne bo nikdar nič.

Nevolja Poloničine babice ni spravila Andreja ob dobro voljo. Glasno se je zasmajal in veselo rekel:

— Mati — kar ste povedali so same prazne besede. Če bi ostal pri očetu na Smreki, bi pač postal kdo ve kdaj njegov naslednik, kot praporčak zatiškega opata pa je le treba prilike, da se kako odlikujem in hitro postanem oskrbnik ali pa še kaj več. Ravno sedaj pojdem do grofa celjskega z važnimi poročili in če dobro opravim, dobim lepo nagrado. Ali mi zaupaš, Polonica, se je obrnil Andrej do svoje izvoljenke in ji globoko pogledal v oči.

— Zaupam ti, Andrej, je odgovorilo dekle, Bog ti daj srečo, da kmalu dosežeš svoj namen.

— Le nikdar ne zidajte na opatore obljube, se je zdaj zopet oglašila starda. Samostanski gospodje so že veliko obljubovali, pa so še vselej svojo besedo snedli. Samostanci samo grabijo in izsesavajo nas siromake, ki v revščini umiramamo. Sami žive v

izobilju in v razkošju, potratno in razuzdano.

— Babica, ne govorite tako. Samostanski gospodje so vendar božji namestniki —

— Pa hudičevi zavezniki, je trdo in sovražno dejala starda. Krivice, ki so jih storili na našem ljudstvu, krde do neba in pride dan, ko se bodo strašno maščevali. Nekajkrat je božja kazan že zadela te budobneže.

— Kdaj neki? je porogljivo vprašal Andrej.

venski prosijo za sprejem v se-menišče, od ordinarijata nemške re-sitve, ako so v vojaški zvezzi, da mora doličnik to rešitev predložiti vojaški oblasti. To je seveda čisto navaden in še prav okoren švindel. Če bi ordinarijat prošnje za sprejem v semenišče slovenski reše-val, bi prošnjiki pač pre-dlagali vojaškim oblastni-jam slovenske rešitve, kakor predlagajo poljske, če-ske, italijanske in hrvatske. Knezoškofski ordinarijat nima nikake dolžnosti, ozirati se na komoditevo vojaških oblastnih. Ko bi stališče, na katero se je postavil knezoškofski ordinarijat, obveljalo, potem bi bilo kmalu konec slo-venskega uradovanju sploh. Pri sodnijah, pri političnih upravnih oblastnih in pri financi se rešujejo najtežje zadeve v slovenskem jeziku in pridejo največkrat do ministrstva, oziroma do drugih najviših instanc. Če bi kdo rekel, da naj se iz ozirov na te instance pri nas vse nemški reši, kar pojde na Dunaj, bi ga kamenjali — knezoškofski urad pa ima smelost javno povedati, da ne samo sam z naučnim ministrstvom nemški korespondira, nego še slovenske prošnje nemški rešuje, ker privatne osebe te rešitve — voj-nim oblastnjam predlagajo. »Sloven-čev« opravičenje je frivolen humbug in druzega nič. Knezoškofski urad je nemškutaril in — žal! — bo nemškutaril tudi v naprej.

Nezadovoljni sinodisti.

Po duhovniški sinodi je imel pri-

telj našega lista priliko na vlaku sli-

šati razgovor treh duhovnikov o si-

nodi. Govorili so o tem, kar se je

na sinodi reklo o »Slov. Maticie« in

o »Glasbeni Maticie«, ki

menda tudi ni več v milosti

pri škofu Bonaventuri. Iz ragovora

je bilo posneti, da se je na sinodi

ropotalo tudi proti gleda-

lišču. Seveda bi bil ves zazgovor

mogel razumeti samo, kdor je bil

pri sinodi navzočen. Na čast ome-

njenih treh duhovnikov bodi rečeno,

da niso bili prav nič zadovoljni s

sinodo in njenimi sklepi glede kon-

certov in gledališča. Pa tudi s ško-

fom niso bili prav nič zadovoljni in

je eden rečenih duhovnikov vidno

razburjen dejal: Ko je bila sinoda v

Mariboru, se je škof Napotnik izka-

zal kot kavalir in je 300 duhovnikov

pogostil, naš škof pa le vedno hoče,

naj mu mi v jerasih denar nosimo

za tiste neumne zavode.«

Trgovsko in obrtno društvo za Kranjsko

ima dne

30. septembra ob 4 uri popoldne v

spodnjih prostorih »Narodnega a-

doma« svoj redni občni zbor.

Na dnevnem redu so poročila o druš-

štenem delovanju v minolem

letu in o društenem denarnem

stanju.

Poročil se je 13 t. m. urar

v Tržiču g. M. Ažman z gdč. Ne-

žiko Maglaj.

je tega, ko je divjal po teh krajih. A zadelo ga je božja kazan. Njegov zavetnik Albertus Goriški ga je na-padel in premagal. Zvezal ga je z vrvmi in ga bosonogega, na pol go-lega gnal iz Zatičine v Ljubljano in od tam na Goriško. In ko ga je gnal od tod, so ljudje drveli iz vseh koč, so pljuvali na opata, ga suvali in tolkli po njem s palicami in kosami in ubili bi ga bili kakor psa, da niso zavetnikovi hlapci branili opata z orožjem.

Strašno, je dihnila Polonica,

Rovan pa je pristavil: Prav se mu je

zgodilo.

Da, prav se mu je zgodilo, je nadaljevala starka.

In kdaj je prst božji še zadel

samostan? je vprašal Rovan. Saj ste rekli, da se je to večkrat zgodilo.

O, da, večkrat. Moj stari oče

je vedel dosti takih stvari, a jaz si

nisem vsega zapomnila. Ali sem pa

tudi že pozabila. Zadnji kmetski punt

pa mi je ostal v spominu. Kakih štiri-deset let je tega, kar so se kmetje

spuntali. Opat in menihi so jih stra-šno trpinčili in zatirali in izsesovali.

To so bili hudi dni. Nekaj menihov

so kmetje ubili in užgali nekaj sa-

mostanskih hiš, a prisiljeni so bili,

da so se udali. Opat jim je obljubil,

da bo konec vsem krivicam in da ne

bo nihče kaznovan zaradi punta. Ko-

maj pa so se kmetje razšli, začelo

se je maščevanje. Grozovito so rav-

nali z nami in — tu je starka po-

vzdignila svoj glas — tvoj oče, Po-

lonica, je bil tudi žrtev opatove ma-

ščevalnosti.

Moj oče? je vzliknilo dekle

vse preplašeno. Kako to?

Vrgli so ga v jedo — ti si

bila ravnkar na svet prišla — in

imeli ga zaprtega dolgo mesecev. V

ječi si je nakopal strašno bolezni.

Komaj so ga izpustili, ga je že po-

brala smrt. Jaz ti tega doslej nisem

povedala iz usmiljenja. Sedaj pa, ko

imaš znanje s samostanskim člove-

kom, nisem mogla več molčati. Če

nečeš slušati mojega svarila — se bo

še bridko kesala.

V sobi je zavladaла tičina. Slišalo

se je samo zaduženo Poloničino ihte-

nje. Starka je čelo oprla ob dlan svoje

roke in gledala srepo predse v tla,

Rovan pa se je zamišljeno igral s

svojim širokim klobukom.

so kmetje ubili in užgali nekaj sa-

mostanskih hiš, a prisiljeni so bili,

da so se udali. Opat jim je obljubil,

da bo konec vsem krivicam in da ne

bo nihče kaznovan zaradi punta. Ko-

maj pa so se kmetje razšli, začelo

se je maščevanje. Grozovito so rav-

nali z nami in — tu je starka po-

vzdignila svoj glas — tvoj oče, Po-

lonica, je bil tudi žrtev opatove ma-

ščevalnosti.

Moj oče? je vzliknilo dekle

vse preplašeno. Kako to?

Vrgli so ga v jedo — ti si

bila ravnkar na svet prišla — in

imeli ga zaprtega dolgo mesecev. V

ječi si je nakopal strašno bolezni.

Komaj so ga izpustili, ga je že po-

brala smrt. Jaz ti tega doslej nisem

povedala iz usmiljenja. Sedaj pa, ko

imaš znanje s samostanskim člove-

kom, nisem mogla več molčati. Če

nečeš slušati mojega svarila — se bo

še bridko kesala.

V sobi je zavladaла tičina. Slišalo

se je samo zaduženo Poloničino ihte-

nje. Starka je čelo oprla ob dlan svoje

roke in gledala srepo predse v tla,

Rovan pa se je zamišljeno igral s

svojim širokim klobukom.

so kmetje ubili in užgali nekaj sa-

mostanskih hiš, a prisiljeni so bili,

da so se udali. Opat jim je obljubil,

da bo konec vsem krivicam in da ne

bo nihče kaznovan zaradi punta. Ko-

maj pa so se kmetje razšli, začelo

se je maščevanje. Grozovito so rav-

nali z nami in — tu je starka po-

vzdignila svoj glas — tvoj oče, Po-

lonica, je bil tudi žrtev opatove ma-

ščevalnosti.

Moj oče? je vzliknilo dekle

vse preplašeno. Kako to?

Vrgli so ga v jedo — ti si

bila ravnkar na svet prišla — in

imeli ga zaprtega dolgo mesecev. V

ječi si je nakopal strašno bolezni.

Komaj so ga izpustili, ga je že po-

brala smrt. Jaz ti tega doslej nisem

povedala iz usmiljenja. Sedaj pa, ko

imaš znanje s samostanskim člove-

kom, nisem mogla več molčati. Če

nečeš slušati mojega svarila — se bo

še bridko kesala.

V sobi je zavladaла tičina. Slišalo

se je samo zaduženo Poloničino ihte-

nje. Starka je čelo oprla ob dlan svoje

roke in gledala srepo predse v tla,

Rovan pa se je zamišljeno igral s

svojim širokim klobukom.

so kmetje ubili in užgali nekaj sa-

mostanskih hiš, a prisiljeni so bili,

da so se udali. Opat jim je obljubil,

da bo konec vsem krivicam in da ne

bo nihče kaznovan zaradi punta. Ko-

maj pa so se kmetje razšli, začelo

se je maščevanje. Grozovito so rav-

nali z nami in — tu je starka po-

vzdignila svoj glas — tvoj oče, Po-

lonica, je bil tudi žrtev opatove ma-

ščevalnosti.

Moj oče? je vzliknilo

Zahvala.

Vsej velečisani gospodi, ki je naju ob smrti najine preljube matere, gospe

Lucije Milčinski

prijazno tolažila z izrazi svojega sočutja, izrekava tem potom najiskrenejšo zahvalo. (2414)

Ljubljana, 14. septembra 1903.

Fran in Angela Milčinski.

Svarilo!

Potpisani svarim vsakogar, nji moji ženi A. Pogačnik roj. Perko ne da nič na upanje, ker jaz nisem zanj plačnik.

**Josip Pogačnik
potnik.**

(2407) **Močan učenec**

se sprejme v trgovini z mešanim blagom (2408-1)

C. P. Rayer, Arclin-Vojnik.

Dijaki

se sprejmejo na dobro hrano in stanovanje. (2413-1)

Rimska cesta št. 3.
I. nadstropje.

Velika, obokana in svetla

skladišča

z dvoriščem, pripravna za delavnice in prodajalnice, se dajo takoj v najem.

Vpraša naj se na **Sv. Petra nasipu št. 37, I. nadstr.** (2410)

Dijak ali gospodična

se sprejme pri boljši rodovini v popolno, vsestransko jako ugodno oskrbo. — Posebna soba. — Naslov pove iz prijaznosti upraviteljstvo »Slov. Naroda«. (2412-1)

Snažno stanovanje

obstoječe iz 1 sobe in kuhinje ali z majhno predsto se isče za 15. oktober ali pa za november-termin.

Ponudbe se prosijo pod predal 49, glavna pošta. (2409-1)

Dijaki

iz boljših hiš se sprejmejo na zelo dobro hrano in nadzorstvo. (2376-2)

Več v upraviteljstvu »Sv. Nar.«

(2408-1) **Nova**

mlekarna

**Dunajska cesta
Sodnijske ulice št. 2.**

Trgovski pomočnik

se sprejme takoj v trgovini galanterijskega in norimberškega blaga

Ernst Jeuniker (2365-2)

v Ljubljani, Dunajska cesta.

Šolske

potrebščine

in

knjige za ljudske šole

priporoča

Jernej Bahovec

v Ljubljani

Sv. Petra cesta št. 2.

Dva dijaka

iz boljših hiš sprejmeta se v stanovanje in popolno oskrbo.

Kje? pove upraviteljstvo »Slovenskega Naroda«. (2337-3)

Veliko izberi

finih specijalitet

surove in žgane kave

po vsaki ceni od **K 2.—** do **K 4.—** kilogram ponudi tvrda (11-208)

Edmund Kavčič

— v Ljubljani. —

Svarilo.

Vsacega svarim, da ne dám na moje ime **nikomur** nič na upanje,

ker nisem več plačnik za **nikogar.**

Ljubljana, 14. septembra 1903.

Janko Likar

mestni učitelj.

(2417)

Dijak

iz boljše družine se sprejme na fino hrano, priporočeno od nekega c. kr. profesorja v bližini vseh srednjih šol, matematična vzgoja in nadzor, dobra hrana, lepa soba pri neki uradniški vodovi. Cena po zahtevi hrane. Ponudbe pod **Matematična vzgoja** poštno ležeče Ljubljana. (2397-2)

Oskrbništvo hiš

(Administracija)

prevzame izurjen uradnik proti primernemu plačilu.

Ponudbe prevzame blagohotno upraviteljstvo »Sv. Naroda«. (2411-1)

(2388-3)

Spretnega

stenografa

sprejme (2394-2)

Dr. Josip Žurlan,

odvetnik v Ljubljani.

Dijaki

iz boljših hiš, se sprejmejo na stanovanje s popolno oskrbo.

Več se pozive na Francovem

nabreju št. 7, I. nadstropje. (2388-3)

Gostilna

v ožji bližini mesta se odda na račun, Več se izve v posredovalnici službi **Ter. Novotny, Ljubljana, Dunajska cesta št. 11.** (2396-2)

Dijaka

iz boljše hiš sprejme učiteljska redina na stanovanje in hrano. (2372-3)

Kje? pove upraviteljstvo »Sv. Nar.«

dobjijo takoj dober in stalen zaslužek. Sprejema se od 8.—11. ure dopoldne

Privoz (Prule) št. 3
vrata 5, I. nadstropje (2403-3)

Dijaki

ali **gospodične** se sprejmejo v boljši rodbini pod zmernimi pogoji v stanovanje in na hrano

v Ljubljani, Glavni trg št. 25, I. nadstropje. (2187-7)

2 dijaka

iz srednjih šol se sprejmeta na stanovanje in hrano blizu gimnazije. (2347-3)

Marije Terezije cesta št. 1
II. nadstropje na desno,

(2335-3)

Vse Šolske potrebščine

dobé se ceno in dobro pri tverki

Ivan Bonač
v Ljubljani

Selenburgove ulice
nasproti c. kr. glavne pošte.

Gričar & Mejač

Prešernove ulice
št. 9

Ljubljana

Prešernove ulice
št. 9

uljudno naznanjata, da je za prihodnjo sezono

**novosti v konfekciji
za dame**

v veliki izberi

v zalogi.

Ravno tako so tudi

**obleke za gospode
in dečke** popolnoma na novo sortirane in posebno opozarjata na zelo praktične

obleke za šolarje.

Vsakej obleki pridejane so krpe.

Zelo vredne, nezgorljive
blagajne

se dobe in ogledajo pri: (2364-2)

Ivanu Jax & sin

trgovina s šivalnimi stroji in kolesi

Ljubljana, Dunajska cesta št. 17.

Novo vstopajoči učenci se bodo sprejemali v gremialno trgovsko šolo 21. in 22. t. m. od 3—5. ure popoludne v hiši št. 5 na Dunajski cesti. (2384-2)

Irgovski gremij v Ljubljani.

Učne knjige

za vse srednje in ljudske šole

v najnovejših odobrenih izdajah, kakor tudi

vse druge Šolske potrebščine

priporoča

L. Schwentner

knjigoitržec v Ljubljani

Dvorski trg št. 3.

Knjigarna

Kleinmayr & Bamberg

v Ljubljani, Kongresni trg št. 2

priporoča svojo

popolno zalogu (2360-2)

vseh v tukajnjih in v vnanjih učnih zavodih uvedenih

šolskih knjig

v najnovejših izdajah, broširanih in v močnem vezu po najnižjih cenah.

Katalogi o uvedenih učnih knjigah dobé se zastonj.